

Ons dierbaarste bezit - 14/02/2014

Voor heel even waren gisteren de ogen van de wereld op België gericht, toen in de Kamer euthanasie voor minderjarigen werd goedgekeurd. Vooral omdat zovelen niet kunnen begrijpen dat een land zo'n beslissing kan nemen. Sommigen gingen helemaal loos, zoals dat ene Amerikaanse tv-station, dat verwees naar Belgisch Congo en Leopold II, die onwillige zwarte slaven de handen liet afhakken. Mededogen, zei de reporter, is nooit een Belgische specialiteit geweest. Volgens Paul De Grauwe, professor aan de London School of Economics en zelfverklaard tegenstander van de wet, liep België nooit grotere imagoschade op sinds de zaak-Dutroux.

Je moet naar adem happen als je dit soort uitspraken hoort. Want, met permissie, de vergelijkingen zijn van de pot gerukt, en behoorlijk beledigend ook. Als de huidige wet goedgekeurd is, komt dat net voort uit mededogen voor kinderen. Het siert de Belgische democratie dat de politieke partijen hun mensen tot niets gedwongen hebben: zoals de gewoonte is in ethische dossiers mogen ze naar eigen inzicht hun geweten volgen. En dat hebben ze gedaan. Kinderen die ongeneeslijk ziek zijn, krijgen de keuze om een einde aan hun lijden te maken. Dat is net een heel erg menselijke beslissing.

Het betekent niet dat de tegenstanders van deze wet niet gehoord hoeven te worden, zolang ze maar eerlijke argumenten aandragen. Kinderen zijn ons dierbaarste bezit, en met hun leven moet zorgvuldig omgesprongen worden. Met euthanasie, voor kinderen maar ook volwassenen, kun je enkel op de meest omzichtige manier omspringen. Maar kunnen we alstublieft afstappen van de voorstelling alsof dat per definitie niét gebeurt met deze wet, alsof het in België mogelijk wordt zieke kinderen zomaar dood te spuiten, alsof kindermoord hier nu plots gelegaliseerd is.

Op de keuze voor euthanasie staat misschien geen leeftijdsgrens meer, in tegenstelling tot bijvoorbeeld Nederland, waar ze op twaalf is vastgelegd, ze wordt wel in nauw overleg met een pak mensen genomen. Met kinderartsen, met een psychiater en vooral met beide ouders. Kent u één ouder die zijn kind wil doen inslapen, die niet tot het bittere eind zou vechten om zijn of haar leven te redden? Het Nederlandse voorbeeld spreekt op dat vlak boekdelen: op tien jaar tijd liet men daar welgeteld vijf

kinderen inslapen. Dat is één om de twee jaar.

Fabian Lefevere